

Hozzászólás a „Néhány gondolat a magyar rádióamatőrök helyzetéről” c. cikkhez

Tisztelt Szerkesztőség!

Olvastam a 2009. novemberi számban Szemethy Róbert (HG1DCR) „Néhány gondolat a magyar rádióamatőrök helyzetéről” c. cikkét, erre szeretnék reagálni.

Magamról: 1985-88 között a Szolnoki MHSZ Rádióklubban (egykori HA7KLC) ismerkedtem a rádiótechnika és az amatőr rádiózás alapjaival. Tagságom elején, ötödikes koromban, minőségi távirás vizsgát sikerült tennem. Részt vettem az 1986 májusában a Hortobágyon megrendezett Országos Úttörő Rádiós Konstruktőr Versenyen, ahol egyéniben negyedik lettem, a megyénk pedig harmadik helyet ért el. Egy kétranzisztoros morze gyakorlatot kellett építeni. A versenyről a Rádiótechnika 1986 augusztusi számában a „Bajnok-palánták avatása” című cikkben olvashattunk, a 385. oldalon. Ezek voltak a sikerélményeim akkoriban, főképp, hogy a nevem is megjelent a Rádiótechnika hasábjain (HI).

Nyolcadikban elterveztem, hogy szeretnék URH-A fokozatú vizsgát tenni, azonban erre már nem került sor, részint önhibámból, részint más okból kifolyólag nem folytattam tovább ezt a szép hobbit, amit azóta is nagyon bánok. Ettől függetlenül a tisztelet és az elismerés mindig megmaradt a rádióamatőrök iránt, vegyülve némi keserédes nosztalgiával, hogy nekem nem sikerült. Teltek-múltak az évek és 2006-tól többször is fellángolt bennem a vágy, hogy csatlakozzam a rádióamatőrök sajnós egyre fogyó táborához. Azonban amikor e-mailben érdeklődtem az egyik budapesti rádióklubnál (nem nevezem meg melyiknél), hogy egyelőre vizsga és hívójel nélkül, „vén fejjel” lehetnék-e klubtag, – válaszra sem méltattak. Jobban megnéztem a klub weboldalát és csak és kizárólag engedélyes/hívójeles rádióamatőröknek volt „tagtoborzó” felhívás. Pedig akkor komolyan gondoltam, hogy újra kezdeném. Először csak SWL-kedéssel, még RH kommunikációs vevőt is vásároltam. Úgy éreztem, rám itt már nincs szükség, bizo-

nyára „túlkoros” vagyok utánpótlásnak... Ettől függetlenül az amatőr rádiózás, a rádiótechnika és az elektronika iránti érdeklődésem változatlanul lankadatlan, minden évben megrendelem a Rádiótechnika Évkönyvét, ha tehetem a Rádiótechnikát is megvásárolom, rendszeres BURABU látogató vagyok, ha időm engedi kitekből építek rádióvevőket és van egy szerény rádiógyűjteményem stb.

A rádióamatőr hobbi iránti érdeklődés felkeltése a XXI. században az igazi kihívások közé tartozik! A telekommunikáció, elsősorban a szélessávú internet elterjedése, olyan szinten elérhetővé és egyszerűvé tette globális kommunikációt, hogy az iskolás fiatalok többségét nehéz motiválni az amatőr rádiózás iránt. A csvegő programokhoz és a Skype-on való telefonáláshoz nem kell vizsgát tenni, szinte „érteni sem kell hozzá”. Ezt úgy fordíthatnánk meg a javunkra, ha a „hozzáértés szépségével és erényével” szólítanánk meg az érdeklődőket, kortól, nemtől stb. függetlenül.

Sajnos, ahogy ezt HG1DCR is írja, az amatőr rádiózás „marketingje” meglehetősen szűk keretek között mozog, és ebben a mindenható média is hibás. Szomorú belegondolni abba, hogy a kereskedelmi tv-k botrányos talkshow-k által agyamosított nagyjerműjével meg lehet azt etetni, hogy a háztetőn vagy amellel lévő antennák veszélyes dolgok, amit nem szabad megtúrni a szomszédunkban. Ha a szomszédok meg is tűrik, akkor a falvakban portyázó színesfémtolvaj hordáktól kell félni a felhőegítőinket...

Az USA-ban, Nyugat-Európában és a többi műszaki kultúrában gazdagabb helyeken a rádióamatőrök köztisztviseltek állnak. Tudják jól, hogy egy esetleges természeti csapás esetén, ha a távközlési infrastruktúra megsérül, akkor ők azok, akikre mindig számíthatnak, ha a nagy bajban biztosítani kell a kommunikációt. Afrika legszegényebb részein az önkéntesek rádióamatőrök és Linux-guruk segítségével, rövidhullámokon keresztül küldik és fogadják az e-maileket.

Néhány javaslat röviden:

- A Rádiótechnika megjelenő toborzó, buzdító, mozgalmi cikkel egy részét érdemes lenne online is publikálni, mint ahogy az a szerzői jogokkal kapcsolatos cikksorozatnál is megtörtént.
- A Rádiótechnika folyóirat és az Évkönyv hasábjain újra megjelenhetne „A kezdő rádióamatőrök rovata”, esetleg egy külön Hobbi Elektronika Füzet is érdemelne a téma.
- Építőkészletek kellenének, kezdők által is könnyen megépíthető, megfizethető árú kitek a HAM bazárban, pl. egyszerű RH/URH megfigyelő vevő, QRP adó stb.
- Vizsgarendszer: a Kezdő (E) fokozat kiterjesztése minden korosztályra, de a 16-60 éves, tanulásban, munkában, családalapításban legaktívabb korosztálynál egy vagy két évre korlátozni az érvényességet, közben biztatni az Alap (A) majd a HAREC (B) fokozat megszerzésére. Szerintem ez nem rontaná a színvonalat, inkább segítené az utánpótlásba bevonni a munkában és családfenntartásban „megfáradt” széles tömegeket az említett korosztályból. 100 kHz a kevésbé zsúfolt sávokban nekik is juthatna és meghozná a kedvet a rádiózáshoz.
- A diákok az igazi reménység, de egyik korosztályt sem szabad kihagyni az utánpótlásból. Meg kellene szólítani a felelős gondolkodású politikusokat, pártállástól függetlenül. *Pettkó András* felszólalása a rádióamatőrök mellett pozitív és biztató jel volt.
- Megjelenés az általános és középiskolákban, szórólapokkal, látogatással, előadások, „roadshow”-k szervezése.
- Fokozottabb megjelenés elsősorban az értéket közvetítő médiában. Jelen feltételek között ez lehet a legnehezebb, de mindenképpen el kellene érni, hogy a rádióamatőrök köztisztviseltek és megbecsülés, ne pedig gúny tárgyai legyenek. Hosszú az út addig, de el kell indulni rajta!

Üdvözléssel:
Valastyán Attila
(Budapest)